

## VAN DE REDACTIE.

---

Een klein incident, waarover in de meeste Nederlandsche dagbladen van beteekenis een woordje heeft gestaan en waarvan u aanstonds de ware toedracht zal worden uiteengezet, is voor den schrijver van deze rubriek een goede aanleiding, om eens wat te vertellen... met recht *van* de Redactie.

De groote meerderheid der lezers, die een tijdschrift als het onze thuis krijgen, vermoeden geens-zins wat er al zoo gebeurd is en gedaan, en geredeneerd en geschreven vóór het nummer van de maand, met de beste wenschen van uitgever en redacteuren vergezeld, zijn tocht door de wereld gaat ondernemen. Maar betrekkelijk weinigen weten en kunnen dan ook weten, dat er nog wat anders gebeurd is dan uitkiezen van eenige manuscripten en teekeningen, gevolgd door het zenden van een en ander ter drukkerij.

Een groot tijdschrift redigeeren en dirigeeren — och, dat lijkt zoo eenvoudig; precies even eenvoudig als de regie van een tooneelstuk, wat een precies even ondankbaar werk mag heeten. Dat er geen stukje van de decoratie vanzelf komt en er geen meubel staat, zonder dat over de plaatsing daarvan lang is nagedacht, dat het tempo der spelers is geregeld, dat hun standen ten opzichte van elkander eerst na veel studie zijn bepaald geworden... wie der toeschouwers denkt daaraan?

Zoo is het ook met de directie en redactie van een maandschrift als het onze. Men leest het en men beziet het en vindt het heel natuurlijk dat het zóó is en niet anders, indien 't nummer voldoet; doch een waar schandaal, indien er iets in staat, waarover men niet volkomen tevreden kan zijn.

En toch... hoewel niemands genot mag worden vergald door het opsommen van de moeilijkheden, waarmede wij, om u genoeg te doen, gaarne willen kampen, dag in, dag uit — toch moeten wij er u hier even op wijzen. Ge zult er weldra evenmin meer om denken als ge peinst over de samengestelde werkzaamheden van het personeel eener spoorwegmaatschappij, terwijl ge heel gerust een beetje leest of praat of rookt in uw gemakkelijken *coupé*.

In iedere eerste helft der maand, verzamelt en leest onze redacteur-secretaris een twintig, dertig of nog meer handschriften, die ons ongevraagd worden toegezonden. Hij teekent voor zichzelf zijn meening daaromtrent op en tracht die zoo duidelijk als 't maar kan te formuleeren; want elke maand wordt hij opgeroepen om zijn opinie te verdedigen in een soms levendige discussie. Zoodra dit gebeurd is, zendt hij de ingekomen kopij door aan een tweeden redacteur, die volstrekt onkundig wordt gelaten van 't oordeel, dat zijn voorganger ter vergadering zal uitspreken. Deze leest nu op zijn beurt alles. Gij, waarde lezer, die zelf soms zooveel moeite hebt om een brief van drie of vier bladzijden postformaat te ontcijferen, kunt u wel voorstellen wat het zeggen wil dertig verschillende handschriften vlot te lezen, zóó dat men